

Пише: Петар Гордић
недеља, 09 октобар 2016 08:52

Готово да нема полемике о распаду Југославије у којој се не помене Меморандум САНУ-а (у наставку само Меморандум). Тај документ је незаобилазна тема у медијском рату који се још увек води на подручју бивше Југославије. У последњих неколико недеља објављена су два текста која износе дијаметрално супротна мишљења о Меморандуму. Ратко Дмитровић у тексту "Меморандум, коначно" (Вечерње новости, 16/09/2016) каже да је то "савршена дијагноза неодрживог дубоко антисрпског уставног, друштвеног и политичког стања у Титовој Југославији", а Алексеј Кишјухас у тексту "Меморандум који траје" (Данас, 25/09/2016) пише о том тексту као о злогласном, анахроном, контрареволуционарном и псеудоинтелектуалном наративу, односно омлету који је "сачињен од псеудонаучних ставова, паушалних опаски, неповерљивих тврдњи, вредносних судова и политичких фразетина". Одавно пратим ове ауторе и очекивао сам да ће се сударити на некој теми. По питању Меморандума ближи ми је Дмитровићев став, а у овом тексту писаћу о томе зашто се не слажем са Кишјухасом. Основна идеја је да нећу бранити Меморандум и његове тезе, него ћу указати на слабости аргумената Алексеја Кишјухаса о томе како је меморандумска логика српског национализма изазвала ратове, кич, шунд и сву несрећу у којој данас живимо.

Закасна дијагноза болести или ратни план за рушење СФРЈ - "Меморандум" професора Кишјуха

Пише: Петар Гордић
недеља, 09 октобар 2016 08:52

Пише: Петар Гордић
недеља, 09 октобар 2016 08:52

